

Een jaar eerder

Op dit moment is mijn leven zo goed als perfect.

Een paar jaar geleden had ik dat niet kunnen zeggen. Een paar jaar geleden had ik liever mijn polsen doorgesneden dan voor een zaal vol leidinggevendenden van Cuddles, ‘de nieuwe naam in luiers’, te staan en ze een nieuwe reclamecampagne te presenteren met tientallen foto’s van engelachtige baby’s met een aureool boven hun hoofd en de slogan: ‘Omdat uw kleine engel het waard is’. Ik zou de presentatie natuurlijk wel hebben gedaan, maar de glimlach op mijn gezicht zou niet oprecht zijn geweest, zoals vandaag.

Maar op dit moment is alles precies zoals ik het wil. Nou ja, niet helemaal, maar bijna. Ik heb de baan die ik altijd al wilde. Ik ben getrouwd met een geweldige man. En over een paar weken – afhankelijk van de grillen van de kraamgoden – word ik voor het eerst moeder.

Je zou kunnen zeggen dat ik straal.

‘Deze nieuwe campagne,’ zeg ik terwijl ik naar het geprojecteerde beeld op het scherm wijs, ‘heeft het potentieel om Cuddles in dezelfde klasse te brengen als Huggies en Pampers.’

Ik richt mijn blik op Jed Cofield, de executive vicepresident marketing bij Cuddles. Jed is in de veertig, heeft dik kastanjebruin haar, doordringende donkere ogen en draagt een pak van Hugo Boss. Hoewel hij aan zijn linkerhand een gouden ring draagt, staat hij in de twee jaar dat ik met hem werk altijd iets dichterbij dan nodig is als we praten – dichtbij genoeg om precies te kunnen raden wat hij als laatste heeft gegeten. Zelfs nu, wanneer ik op het punt sta moeder te worden, merk ik dat

zijn ogen langs mijn lichaam glijden.

Voordat ik werd gepromoveerd tot directeur Contentstrategie bij Stewart Advertising, heb ik veel geleerd over hoe je zelfverzekerd overkomt. Oogcontact is essentieel. Dus ik kijk Jed recht aan, recht mijn rug en trek mijn schouders naar achteren.

Ik heb alle reden om zelfverzekerd te zijn. Ik weet dat mijn campagne fantastisch is. Ik heb keihard gewerkt om dat voor elkaar te krijgen.

‘Hoe heeft deze campagne gepresteerd bij de doelgroep van 25- tot 34-jarige vrouwen?’ vraagt Cofield.

Dat is een uitstekende vraag. Op de luiersmarkt zijn vrouwen tussen de 25 en 34 jaar in feite dé belangrijkste doelgroep, voor zover het Cuddles betreft. Er zijn maar weinig zestigjarige mannen die luiers voor baby’s kopen, hoe overtuigend onze reclames ook zijn. Ik ben natuurlijk zelf te oud voor deze belangrijke doelgroep, hoewel ik een pak luiers voor pasgeboren baby’s in mijn kast heb liggen, maar dat hoeft niet vermeld te worden.

Denise Holt, de Chief Marketing Officer en ook mijn baas, doet haar mond open om de vraag te beantwoorden. Drie jaar geleden had ik haar dat misschien laten doen. Maar zelfvertrouwen betekent ook dat je je baas niet voor je laat antwoorden.

‘Ze vinden de campagne geweldig. Jed,’ zeg ik voordat Denise iets kan zeggen. Ik klik op een knop op mijn afstandsbediening en er verschijnt een scherm met gegevens. ‘Na het zien van onze campagne waren ze 53 procent meer geneigd om voor Cuddles te kiezen in plaats van voor andere toonaangevende merken.’ Ik zie zijn wenkbrauwen omhooggaan en voeg eraan toe: ‘En naast de oorspronkelijke doelgroep heeft deze campagne ook veel weerklank gevonden bij vrouwen van 35 tot 44 jaar. Zoals je weet, zijn oudere moeders goed voor minstens 30 procent van de markt voor luiers.’

Cofield knikt onder de indruk. ‘Dat is helemaal waar.’

Ik zoek weer oogcontact met hem. ‘We gaan het voor elkaar krijgen.’

Cofield glimlacht nu, maar Denise niet. Ik ken Denise Holt

al heel lang en ik weet dat ze er niet van houdt om overschaduwd te worden. Denise was degene die me destijds heeft aangenomen, meer dan tien jaar geleden. Ik herinner me nog goed hoe ik haar kantoor binnenstapte en doodsbang was voor haar ijsblauwe ogen en blonde haar dat perfect in een knot was opgestoken. Ik friemelde aan de kraag van mijn colbertje terwijl ik stamelend mijn ingestudeerde lijstje met redenen opnoemde waarom ik bij Stewart Advertising wilde werken, en dan met name bij de beruchte Denise Holt.

Ze nam me aan. Daarna leerde ze me alles wat ik nu weet, inclusief hoe ik mijn gitzwarte haar in een Franse knot moet dragen, wat blijkbaar een *chignon* heet. (Wie had dat gedacht?) Pas toen ze erachter kwam dat ik een kind wilde, verslechterde onze relatie.

‘Ze vinden het geweldig, hè?’ zegt Cofield.

Ik knik. ‘Ja, dat klopt.’

Zijn glimlach wordt breder. ‘Nou, ik ook. Ik vind het geweldig. Het is briljant.’

Van buiten blijf ik kalm, maar vanbinnen maak ik salto's. *De vicepresident van Cuddles vindt mijn idee geweldig. Hij vindt het geweldig! Hij zegt dat het briljant is!*

Ik kan het niet laten om Denise, die de hele tijd dat ik aan deze campagne heb gewerkt alleen maar negatief was, een triomfantelijke glimlach toe te werpen. Gisteren nog drong ze erop aan om deze vergadering uit te stellen omdat ‘het nog lang niet klaar is’. Toen ik erop stond om door te gaan, beschuldigde ze me ervan dat ik een ‘zwangerschapsbrein had’.

Denise heeft ervoor gekozen om vrij te blijven van moederlijke verplichtingen. Toen ik als haar assistente begon, heeft ze me keer op keer ingeprent dat niets een carrière sneller kan ruïneren dan het krijgen van een paar koters. Denises carrière betekent alles voor haar en ze is buitengewoon succesvol. Destijds dacht ik dat mijn carrière alles voor me betekende. Toen kwam Sam en hij overtuigde me van het tegendeel.

Ik heb er geen spijt van. Alles gaat perfect voor mij.

‘Vertel eens, Abby.’ Cofield trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Ga je Cuddles kopen voor je baby?’

‘Natuurlijk,’ lieg ik. ‘Ik wil het beste.’

Kom op, ik ga die slechte luiers echt niet bij mijn eigen kind gebruiken.

We werken nog een paar details uit en schudden elkaar de hand. Jed Cofield knipoogt naar me als we elkaar de hand schudden en ik knijp stevig in zijn vingers, zoals Denise me jaren geleden heeft geleerd. Zijn warme vingers blijven iets langer dan nodig op de mijne rusten. Cofield is mijn grootste fan sinds ik aan de Cuddles-campagne ben begonnen, dus ik neem het hem niet kwalijk dat hij mijn hand een seconde of twee langer vasthoudt dan ik prettig vind.

Maar als hij denkt dat hij nog meer uit me kan halen, heeft hij het mis.

‘Gefeliciteerd,’ zegt hij tegen me.

Ik weet niet zeker of hij mijn succesvolle pitch bedoelt of mijn aanstaande moederschap, maar ik glimlach gewoon en zeg: ‘Dank je wel.’

Als Cofield en zijn medewerkers de kamer verlaten, blijven Denise en ik alleen achter. Er was een tijd dat ik elke kans om alleen te zijn met mijn grote voorbeeld opwindend vond, maar tegenwoordig mijd ik het als de pest. Gezien hoe goed alles tijdens de presentatie is gegaan, zou het gepast zijn als Denise iets positiefs zou zeggen, of me zelfs een compliment zou geven, maar de zure blik op haar gezicht zegt me dat ik vandaag geen lof zal krijgen.

‘Ik wilde je al spreken, Abigail,’ zegt ze.

Denise is de enige op mijn werk die me ‘Abigail’ noemt in plaats van ‘Abby’. Vroeger vond ik dat leuk, de naam deed me denken aan een directrice, in plaats van een meisje op de speelplaats met sproeten en staartjes. (Ik had vroeger sproeten en staartjes.) Ik heb een tijdje geprobeerd iedereen op de zaak me Abigail te laten noemen, maar dat is niet blijven hangen. Nu krijg ik kippenvel als ik die naam uit haar mond hoor.

‘Waarover?’ vraag ik. Ik zet die nepglimlach op die ik nu gebruik als ik met mijn baas praat, hoewel dat elke dag moeilijker wordt. Op een dag zal ik met Denise praten en gewoon niet meer kunnen glimlachen. Het zal fysiek onmogelijk zijn.

Denise bekijkt mijn outfit. Mijn colbert en rok zijn van Armani. In de maand dat ik ze kocht, kwam Sam naar me toe met het creditcardafschrift en een geschokte blik op zijn gezicht. ‘Iemand moet onze creditcard gestolen hebben,’ zei hij. ‘We hebben toch niet zoveel uitgegeven?’

Ik moest hem zeggen dat dat wel zo was. Ik had echt zoveel uitgegeven aan één outfit, en het was het waard. Sam beweert dat zijn pakken van Men’s Wearhouse er precies hetzelfde uitzien als die van Armani of Prada, maar dat is niet waar. Misschien zie je vanaf de achterste rij van een collegezaal geen verschil, en dat is het enige wat voor hem telt, maar van dichtbij kan iedereen die iets waard is een duur pak van een goedkope imitatie onderscheiden. En de leidinggevenden aan wie ik mijn ideeën presenteer, hebben respect voor iemand die zich goed kleedt. In die zin verdienen mijn kleren zichzelf terug.

Nog een les die ik van Denise heb geleerd.

‘Hoe gaat het?’ vraagt ze.

‘Goed,’ zeg ik voorzichtig, want alles wat positiever is dan dat, is een teken voor Denise om mijn leven nog moeilijker te maken.

‘Geweldig, geweldig.’ Denise tikt met een donkerrode, gemanicuurde vinger tegen haar kin. ‘Hoelang ben je ook al van plan met verlof te gaan? Acht weken?’

Een spier trekt in mijn kaak. ‘Twaalf weken.’

‘Twaalf weken?’ Denises ogen worden groot van verbazing, hoewel we dit gesprek al bijna een dozijn keer hebben gevoerd. ‘Zo lang?’

De spier trilt weer. Eerder dit jaar kreeg ik voor het eerst migraine na een bijzonder gespannen discussie met Denise – ik mag me door haar niet laten provoceren.

‘Twaalf weken is toegestaan als gezinsverlof,’ zeg ik.

‘Dat weet ik.’ Denises ijsblauwe ogen vernauwen zich. ‘Maar dat betekent toch niet dat je twaalf weken móét opnemen? Dat lijkt me ontzettend lang. Je klanten zullen teleurgesteld zijn.’

‘Ik kan een deel van mijn werk de laatste maand thuis doen,’ zeg ik. Dat is een compromis dat we hebben bedacht. ‘Iedereen neemt een deel van mijn werk over. En natuurlijk is mijn assistente Monica er om te helpen.’

‘Monica zal er zijn om te helpen,’ herhaalt ze ietwat spottend. Ze knippert een paar keer met haar ogen. ‘Nou, misschien moeten we Monica dan jouw functie maar geven?’

Als ik haar een klap in haar gezicht zou geven, zou ik ontslagen worden. Dat moet ik mezelf steeds weer voorhouden.

‘Ik maak maar een grapje,’ zegt Denise, ook al lacht ze niet. ‘Natuurlijk heb je recht op je twaalf weken, Abigail. Ik hoopte alleen dat je er misschien nog eens over na zou denken.’

Ik zal niet terugkomen op mijn besluit. Ik houd van mijn carrière, maar ik heb lang en goed nagedacht over mijn prioriteiten. Ik ga niet overhaast weer aan het werk. Het kan me niet schelen of Denise me daarom haat. En laten we eerlijk zijn: ze zou me niet minder haten als ik vier weken zou nemen.

‘Hoe dan ook.’ Denise aait haar perfecte chignon, waardoor mijn hand automatisch naar mijn eigen Franse knot gaat. Ik voel dat er een lokje loszit en stop het snel achter mijn oor. Denise moet haast wel elke dag een fles haarlak gebruiken om haar kapsel in model te houden, maar dat is niet te zien. Haar haar ziet er zijdezacht en perfect uit. ‘Ik geloof dat Shelley iets heeft geregeld... een feestje voor je in de pauzeruimte.’

Ik weet heel goed dat mijn beste vriendin Shelley een babyshower voor me heeft georganiseerd na deze vergadering. Ze had me graag verrast, maar gezien mijn drukke agenda was dat onmogelijk. Het is lief van haar, maar na een kwartier zal ik me zeker moeten verontschuldigen en me ongemerkt moeten terugtrekken. Mijn middag zit vol. Ik kom vanavond pas om acht of negen uur thuis.

‘Ik ben bang dat ik niet kan komen,’ zegt Denise, wat geen

verrassing is. Ze heeft er geen geheim van gemaakt dat ze evenementen die ‘ieders tijd verspillen’, zoals babyborrels, niet goedkeurt. ‘Maar zorg er alsjeblieft voor dat je alle rommel daar opruimt als je klaar bent.’

Ik bijt op mijn tong om haar er niet aan te herinneren dat ik niet langer haar assistente ben en dat ze me niet meer kan vragen om rommel op te ruimen. Maar ik houd mijn mond, want ik ben blij. Ik heb indruk gemaakt op de mensen van Cuddles en ik sta op het punt om naar een babyshower te gaan die ter ere van mij wordt gehouden. Een babyshower. Voor míj.

In de tijd dat ik bij Stewart Advertising heb gewerkt, ben ik op ongeveer twee miljoen babyshowers geweest. Oké, dat is misschien een beetje overdreven. Het is mogelijk dat ik maar op een miljoen babyshowers ben geweest. Misschien driekwart miljoen. Maar zeker niet minder dan een half miljoen. Maar nu is de babyshower voor het eerst voor mij. Niet voor Elsa van de receptie, die in de tijd dat ze hier werkt al minstens een dozijn kinderen heeft gekregen. Niet voor Shelley, die er twee heeft, wat respectabeler is. Deze babyshower is voor míj. De sandwiches die in de hoek zullen worden opgestapeld, zijn ter ere van mij. De cadeautjes die netjes in de hoek van de kamer zijn opgestapeld, zijn voor míj. Het eerste stukje chocolade-hazelnootcake zal aan míj worden gegeven.

Er is maar één ding dat deze babyshower anders maakt dan alle andere babyshowers die voor de andere vrouwen in mijn bedrijf zijn georganiseerd:

Ik ben niet zwanger.

2

‘Hier is je flesje, Abby.’

Shelley duwt me een babyflesje in de hand. Het is gevuld met... nou ja, het is geen melk. Iets amberkleurigs. ‘We beginnen zo meteen.’

Ik houd de fles tegen het licht. ‘Wat zit erin?’

‘Appelsap,’ zegt Shelley, maar dan knipoogt ze, wat me ongerust maakt. ‘Ik drink geen whisky op mijn werk, Shelley,’ sis ik tegen haar.

‘Het is áppelsap.’

We hebben dit spel al minstens een half miljoen keer gespeeld. Iedereen krijgt een fles met vloeistof en we drinken die allemaal via de spenen leeg. Wie als eerste klaar is, heeft gewonnen. Het is slechts een van de vele idiote babyshowerspelletjes die we in de loop der jaren hebben bedacht en geperfectioneerd.

Toen ik net bij Stewart begon te werken, vond ik de spelletjes erg leuk. Maar ergens tussen mijn derde en tiende negatieve zwangerschapstest waren ze niet meer zo leuk. Rond de twintigste negatieve test werd het een vorm van marteling. Als ik die grote, opgezwollen buiken zag, wilde ik me in een toilethokje verstoppen en huilen, in plaats van feest te vieren door kleine Frankenstein-baby's te maken van knipsels uit tijdschriften. Meestal bleef ik ongeveer vijf minuten en verontschuldigde ik me dan vanwege mijn hoge werkdruk. Ik had inderdaad heel veel werk, maar dat was niet de belangrijkste reden waarom ik de kamer uit rende alsof er brand was.

Maar vandaag geniet ik ervan. Want na jaren van hartzeer sta ik op het punt moeder te worden. Over ongeveer drie weken

word ik de trotse ouder van een pasgeboren jongetje, wiens zestienjarige biologische moeder momenteel in Tucson, Arizona woont. Ik zei tegen Shelley dat ik niet zeker wist of een adoptie een babyshower rechtvaardigde, maar ze stond erop dat ik dezelfde behandeling kreeg als alle dames met een dikke buik.

De deur van de vergaderzaal zwaait open en mijn assistente Monica komt binnen met een komisch grote luiertaart. Hij is versierd met een blauw lint en er zit een blauwe teddybeer aan vastgeklampt. De armen van de arme Monica trillen van de inspanning om hem vast te houden en ik haast me om het andere uiteinde vast te pakken voordat ze het hele ding op de grond laat vallen.

‘Een luiertaart van Cuddles,’ zegt ze buiten adem terwijl we het monster op de bankettafel zetten. ‘Hij is een beetje... groot.’

Ik glimlach in mezelf en stel me voor hoe Jed Cofield zijn secretaresse opdracht geeft om deze gigantische taart te laten bezorgen. Is het erg dat ik stiekem hoop dat de luiers in de luiertaart van een ander merk zijn dan Cuddles?

Ik rol met mijn ogen naar Monica. ‘De volgende keer vraag ik om een luiercupcake.’

Monica slaat een hand voor haar mond terwijl ze giechelt. Ze is al zes maanden mijn assistente, sinds mijn oude assistente Gertie viel en haar heup brak, en door de hogere machten niet al te subtiel werd aangemoedigd om met vervroegd pensioen te gaan. Het is geweldig om Monica te hebben. Niet dat ik Gertie niet mocht, ze maakte echt fantastische chocoladekoekjes, maar ze was zo traag met alles. Het was zelfs pijnlijk om haar door de kamer te zien lopen. En ze wist niet hoe ze documenten vanaf haar computer naar de printer moest sturen. Zelfs faxen vond ze lastig. Ik denk dat de fax nog niet was uitgevonden toen ze bij Stewart begon. Ik weet niet eens zeker of telefoons toen al bestonden. Maar vuur en het wiel hadden ze waarschijnlijk wel al.

Dus ja, Monica is absoluut een verademing. Ze is begin twintig, net afgestudeerd met een diploma in kunst en wiskunde,

en vlijmscherp. Ze neemt alles op als een spons. Met Monica als assistente is mijn efficiëntie met minstens... achtenzestig procent toegenomen.

Tijdens ons sollicitatiegesprek wist ik meteen dat zij mijn nieuwe assistente zou worden. Ze deed me zo aan mezelf denken, van haar gitzwarte haar dat onhandig achter haar hoofd was opgestoken tot haar slecht passende pakje en haar overdreven enthousiaste glimlach. En in plaats van me te complimenteren met de Cuddles-campagne, zoals alle andere kandidaten die ik had geïnterviewd, vertelde Monica enthousiast over een campagne die ik jaren geleden had gedaan voor een yoghurtbedrijf – een minder bekend bedrijf, maar een waar ik bijzonder trots op was. Daaruit bleek dat ze haar huiswerk had gedaan.

En toen ik haar vroeg wat ze uit de functie wilde halen, antwoordde ze: ‘Ik wil alles leren wat u weet.’

Ik nam haar meteen aan.

Nadat Monica de luiertaart op tafel heeft rechtgezet, frons ze haar wenkbrauwen bij het zien van een stapel Yankee-petjes voor baby's die naast de taart ligt. Ik moet lachen om haar verbijsterde blik. ‘Shelley wilde dat we die op zouden zetten, maar niemand had er zin in. Je zou haar zo gelukkig maken als je er een op zou zetten.’

Monica glimlacht. ‘O nee. Ik ben opgegroeid als Red Sox-fan, ik ging naar al hun wedstrijden toen ik klein was. Ik zou nooit een Yankees-pet op kunnen zetten. Dan zou ik nooit meer naar huis mogen!’

‘Nou, ik ben een Yankees-fan,’ zeg ik, ‘en toch wil ik die pet niet op.’

Op dat moment komt Shelley aangerend en ze duwt een babyflesje in Monica's handen. ‘Nog tien minuten tot het tijd is om te drinken,’ waarschuwt ze.

‘O.’ Monica's wangen worden rood en ze kijkt naar mij. ‘Ik moet nog het verslag van de vergadering van vanmorgen uit-typen en kopieën maken voor de...’

‘Nee, dat hoeft niet.’ Ik leg een hand op de schouder van

mijn assistente. ‘Je hebt zo hard gewerkt en Cuddles vond onze pitch vandaag geweldig. Je mag best even pauzeren voor een babyshower.’

‘Nou, laat me dan tenminste even opruimen...’

‘Néé.’ Ik kijk haar streng aan. ‘Ik wil dat je ontspant. Geniet er even van. Je verdient het net zo goed als ieder ander.’

Shelley knipoogt naar Monica. ‘Je hebt geluk, Monica. Abby is te aardig voor haar team. Als jij mijn assistente was, zou ik je nu plastic bekertjes van de vloer laten oprapen.’

Ik kijk de kamer rond en... wauw, er liggen heel veel plastic bekertjes op de grond. De medewerkers van Stewart zijn een stel sloddervossen. Denise had groot gelijk toen ze het afvalprobleem aanstipte. Maar we hebben hier schoonmaakpersoneel, Monica is mijn persoonlijke assistente.

‘Ik denk dat ik wel kan...’ Monica kijkt met haar donkerbruine ogen de kamer rond. Soms, als ik in haar ogen kijk, heb ik echt het gevoel dat ik in een spiegel kijk. Haar gitzwarte haar lijkt op dat van mij, hoewel dat van haar kaarsrecht is en het mijne in willekeurige golven rond mijn gezicht valt. In ieder geval lijken Monica en ik wel een beetje op elkaar, hoewel ze meer dan tien jaar jonger is dan ik. Soms vind ik het leuk als mensen op onze gelijkenis wijzen, maar niet zozeer als Jack van de creatieve afdeling haar Abby 2.0 noemt. ‘Ik blijf wel, maar alleen een paar minuten. Daarna moet ik echt weer aan het werk!’

Echt, als het niet lukt met deze baby, adopteer ik Monica misschien wel.

‘Wat lief van Cuddles om al die luiers te sturen,’ zegt Monica. ‘Ik heb gehoord dat luiers erg duur zijn.’

‘O, daar hoeft Abby zich geen zorgen over te maken,’ giechelt Shelley. ‘Haar familie is heel rijk. Haar grootvader heeft vanaf het begin geïnvesteerd in een heel groot bedrijf.’

Ik zucht. Ik vind het echt vervelend als ze het over het geld van mijn familie heeft. Het is gênant en smakeloos. ‘Shelley...’

‘Abby wil niet dat ik je vertel welk bedrijf het is,’ zegt ze.